

Arrest

nr. 186 489 van 5 mei 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 15 februari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 januari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat P. LYDAKIS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 19 oktober 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 28 oktober 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 16 november 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 5 december 2016.

1.3. Op 13 januari 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 16 januari 2017 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Tuffahta, de Libanese nationaliteit te bezitten en sjiit te zijn. Op uw 13de verhuisden u en uw familie naar Mattam, Beiroet, waar u tot 2012 verbleef. Hierna woonde u op verschillende plaatsen in Libanon (bij uw zussen en een vriend), maar keerde nog geregeld terug naar de ouderlijke woonst. Uw ouders, drie van uw broers en uw drie zussen verblijven nog steeds in Libanon. Een andere broer, N.(...), verblijft in Duitsland waar hij omwille van zijn problemen (zie infra) asiel heeft aangevraagd.

Uw hele familie, behalve uw zus J.(...) die met een christen is gehuwd, is aangesloten bij Hezbollah.

U hebt de middelbare school doorlopen, waarna u verschillende jobs - u was vooral actief in de marketing - deed.

In uw wijk kende u drie jonge mannen die tot Hezbollah behoorden en zich bezig hielden met het rekruteren van jongeren. Ook u werd sinds 2008 verschillende keren door hen aangesproken op uw gedrag, u dronk al eens, ging naar feesten, en ze vroegen u wanneer u uw liederlijke leven zou opgeven en of u niet als martelaar wilde sterven. U zag hierin geen probleem, jullie werden vrienden en u besloot gevolg te geven aan hun 'oproep'. In datzelfde jaar voltooide u het eerste gedeelte (3 maanden) van de in totaal 9 maanden durende opleiding van Hezbollah. De tweede fase mocht u niet voltooien omdat uw gedrag niet in overeenstemming was met de zienswijze van Hezbollah, u was immers naar Beiroet gegaan waardoor u zich aan hun toezicht had onttrokken en omdat u naar de discotheek ging, met vrouwen op zwier ging en alcohol dronk. U kende omwille hiervan geen problemen met Hezbollah, noch met uw familie die u slechts aanraadde uw uitbundige gedrag in te tomen. Sinds 2010 werden de commentaren vanwege 'uw vrienden' op uw gedrag wat feller, soms was u overtuigd van hun woorden, andere keren weer niet, maar dit bleef zonder gevolgen.

Uw broer N.(...) werd in 2011-2012 opgepakt door de inlichtingendienst van het leger. Hij werd beschuldigd van spionage voor Israël en meegenomen naar het politiekantoor in Zalka, waar hij 24 uur bleef. Hij werd quasi onmiddellijk voorgeleid aan de onderzoeksrechter die oordeelde dat uw broer vrijgelaten diende te worden, wat echter pas na 24 dagen gebeurde. In deze periode werd hij dusdanig zwaar mishandeld dat hij er nog steeds, ook psychisch, de gevolgen van draagt. Na zijn vrijlating ging uw broer een tijdje weg om zich te laten behandelen en bij zijn terugkeer meldde hij u dat de mensen over jullie roddelden. Alhoewel uw broer officieel werd vrijgesproken werd hij door de gemeenschap geïsoleerd, kon hij geen werk noch een meisje vinden. U, 'als broer van', kampte met gelijkaardige problemen.

Einde 2011-begin 2012 was u in Bourg Hamoud, Beiroet, toen u messteken toegediend kreeg door een jongen van wie u vermoedt dat hij tot Hezbollah behoorde. Hezbollah zou u er, zo vermoedt u tenminste, effectief van verdenken een spion te zijn en u uit de weg hebben willen ruimen.

Sinds februari 2015 bent u actief bij de beweging 'Aada', waar u vooral met kinderen werkte. De 'rekruteerders' wisten dat u een grote invloed had op de kinderen en een voorbeeld voor hen was waardoor ze u aanzetten uw invloed te laten gelden opdat de kinderen niet van het rechte pad zouden afwijken. Tevens financierden ze allerlei activiteiten, toernooien en opleidingen voor de kinderen.

U vreesde echter dat Hezbollah op een gegeven moment er opnieuw toe zou overgaan u op te pakken, 'samen met uw netwerk van inlichtingen', en u uiteindelijk zou doden en besloot daarom het land te verlaten.

In oktober 2015 hebt u legaal, met uw eigen paspoort, het land via de luchthaven van Beiroet verlaten en bent u naar Istanbul, Turkije, gevlogen. Vervolgens hebt u uw reisweg via verschillende andere landen verder gezet en hebt u op 28 oktober 2015 in België asiel aangevraagd. Uw broer N.(...) had korte tijd voor u legaal het land verlaten en zou, zoals reeds werd aangestipt, in Duitsland asiel hebben aangevraagd.

Twee maanden na uw vertrek lieten uw broers, F.(...) en G.(...), hun kinderen aansluiten bij Hezbollah om deel te nemen aan de 9 maanden durende opleiding. De kinderen van uw broer Z.(...) gaan naar de chiro, ook van Hezbollah.

B. Motivering

Na het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Zo dient te worden vastgesteld dat de weergave van uw asielmotieven in kader van het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), danig verschilt van uw verklaringen op het CGVS. Ten overstaan van DVZ gevraagd of u lid was van of actief was voor een organisatie of een partij, verklaarde u enkel dat u sinds midden 2014 lid was van een organisatie, Alataa, die minder bedeelde kinderen ondersteunde en u ook als chauffeur (op vrijwillige basis) werd ingezet. Deze activiteiten zouden niets te maken hebben met uw vertrek (Vragenlijst punt 3.3). Op het CGVS schetst u plots een heel ander beeld, daar bent u weliswaar ook lid van deze organisatie, maar stelt u ook betrokken te zijn geweest bij Hezbollah, meer nog, u hebt zelfs in 2008 de eerste 3 maanden (van een in totaal 9 maanden durende opleiding) met succes gevolgd, hierna mocht u de opleiding niet verderzetten vanwege uw liederlijke gedrag (CGVS p.6). U dan ook naar deze discrepantie gepeild kunt u geen afdoende verklaring geven, u komt niet verder dan te stellen 'het is een opleiding, het is een voorbereidingsfase'. Andermaal op deze tegenspraak gewezen, stelt u wel de intentie hiertoe te hebben gehad en niet te weten waarom u het niet hebt verteld (CGVS p.8). In dit kader dient daarenboven ook aangestipt dat u nooit eerder hebt vermeld dat quasi uw hele familie lid was van Hezbollah en u hiermee geconfronteerd, antwoordt u dat zulks u nooit letterlijk werd gevraagd. Erop gewezen dat er toch van u kan verwacht worden iets dergelijks spontaan te vertellen, werpt u slechts flauwtjes op 'ik weet het niet, eerlijk, toen ik bij mijn advocaat was zei hij me vertel alles, maar van jonge mannen die asiel hadden aangevraagd hoorde ik zeg dat, zeg dat niet'. Uw advocaat zou u aangeraden hebben alles te vertellen (CGVS p.6, 8). Dat u dergelijke gegevens eerder onvermeld liet ondermijnt op fundamentele wijze uw geloofwaardigheid daar dit toch belangrijk is om een beeld van u en uw familie te krijgen, wat essentieel is om uw vrees voor vervolging correct in te schatten. Het feit dat u dit niet gedaan hebt zonder hiervoor een valabele reden te kunnen geven komt, en zoals reeds werd opgemerkt, uw geloofwaardigheid niet ten goede.

Ook wat betreft de organisatie waarvoor u actief was en uw rol hierin schetst u ten overstaan van het CGVS toch een heel ander beeld. Daar waar u het voor DVZ slechts hebt over het feit dat u betrokken was bij deze organisatie die minder bedeelde kinderen ondersteunde en op vrijwillige basis als chauffeur fungeerde en dat dit niets te maken heeft met uw vertrek, niets meer en niets minder, komt er op het CGVS hier toch heel wat meer bij kijken (Vragenlijst punt 3.3). Zo blijkt dat deze organisatie gesteund werd door Hezbollah, zij sponsorden voetbaltoernooien, de voetbalkledij van de kinderen, uitstapjes, etc. Ook blijkt uw rol plots niet beperkt te zijn tot chauffeur, integendeel. Plots blijkt dat Hezbollah u gebruikt omdat u charisma en invloed heeft op de jongeren en door middel van u de jongeren volgens hun regels wil laten leven. Meer nog, 'ze willen dat de kinderen naar het voetbal gaan en hen daar hersenspoelen'. Bovendien blijkt dat u erop uitgestuurd werd om de jongeren terug op het rechte pad te brengen door hen bijvoorbeeld aan te zetten terug naar de moskee te gaan, af te zien van drugs te gebruiken of te drinken (CGVS p.7). Het is vooreerst totaal ongeloofwaardig dat u nooit eerder hebt verteld dat er een link zou zijn met Hezbollah en u hiernaar gepeild kon geen overtuigende verklaring geven voor deze omissie. U stelde nooit door deze partij gevraagd te zijn geweest om voor hen te werken. Erop gewezen dat zulks niet blijkt uit uw verklaringen, integendeel, kan u slechts flauw opmerken dat u zich niet herinnerde dat er u een dergelijke vraag zou zijn gesteld, een antwoord dat elk begin van overtuigingskracht ontbeert (CGVS p.7). Bovendien kan het niet overtuigen dat net u met deze taak belast werd daar u zelf aangeeft dat u dronk, naar de discotheek ging en tijd met vrouwen doorbracht. Dit had er zelfs toe geleid dat u de tweede fase van uw opleiding niet kon voltooien. U geeft zelf aan 'ik kan niet omdat ik zo een leven niet kan leiden' (CGVS p.7). U dan ook gevraagd waarom ze u, met uw nu niet bepaald in de ogen van Hezbollah onbezoedelde levensloop, een dergelijke opdracht zouden toebedelen, antwoordt u 'misschien kwamen ze dicht bij mij om te weten of ik effectief een spion ben voor de vijand, misschien zijn ze echt overtuigd dat ik een spion ben en willen ze dat verifiëren' (CGVS p.8). Ook dit antwoord kan niet in rekening worden genomen, integendeel, dit versterkt nogmaals de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen daar Hezbollah, moesten ze effectief van uw verraad overtuigd zijn, u niet een dergelijke taak zou toevertrouwen daar ze toch niet konden uitsluiten dat u de kinderen voor uw kar zou spannen en hun hoofden zou volstoppen met gedachtegoed 'pro Israël', meer nog, ze konden dan toch ook niet uitsluiten dat u hen actief dingen zou laten ondernemen die erop gericht waren Hezbollah schade toe te brengen.

Het totaal ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen wordt nogmaals onderstreept door uw verklaring dat Hezbollah sinds - naar u tenminste meent - de arrestatie van uw broer in 2011 vermoedt

dat u eveneens een spion bent. In dit opzicht kan het dan ook niet overtuigen dat u al die jaren met rust werd gelaten en u hier dan ook naar gevraagd, stelt u dat ze u met een mes hebben proberen te vermoorden (CGVS p.9). Ook dit antwoord kan niet overtuigen daar uit uw verklaringen, afgelegd met betrekking tot dit incident, blijkt dat u uw belager enkel maar van gezicht kende en u concludeerde dat hij tot Hezbollah behoorde omdat hij woonde in Bourg Hamoud waar enkel maar partijleden woonden, een antwoord dat nu niet bepaald sluitend is. Daarenboven vertelde u ten overstaan van DVZ in dit kader dat u ongeveer een jaar geleden, dus einde 2014 (daar uw gehoor bij DVZ plaatsvond in november 2015), door een groep lastige jongeren werd neergestoken, terwijl u op het CGVS dit incident plaatst einde 2011-begin 2012 en u slechts melding maakt van 1 jongere (Vragenlijst punt 3.5; CGVS p.5). Dergelijke discrepanties komen uw geloofwaardigheid evenmin ten goede. Bovendien kan men zich de vraag stellen waarom, zo Hezbollah u effectief uit de weg wilde ruimen, ze het bij deze ene vruchteloze poging hebben gelaten, temeer uit uw verklaringen blijkt dat ze maar al te goed met u vertrouwd waren en het geen al te grote moeite moet hebben gekost u daadwerkelijk te raken moesten ze dit willen.

Verder dient te worden opgemerkt dat u legaal, zonder enig probleem, het land hebt verlaten. Mocht u ervan overtuigd zijn dat Hezbollah u van spionage verdacht, dan kan het enerzijds niet overtuigen dat u het risico zou hebben genomen op die manier het land te verlaten daar u er toch bijlange niet zeker van kon zijn dat dit, temeer algemeen is geweten dat Hezbollah grote invloed heeft in de luchthaven, vlekkeloos zou verlopen. Anderzijds kan er van uitgegaan worden dat Hezbollah u dan niet zomaar, zonder meer, het land zou hebben laten verlaten. Eénzelfde opmerking dient gemaakt te worden in hoofde van uw broer.

Volledigheidshalve dient in dit kader nog te worden opgemerkt dat het niet kan overtuigen dat u uw paspoort niet kunt neerleggen, u zou dit in Turkije vernietigd hebben uit angst naar Libanon te worden teruggestuurd, wat een weinig bevredigende uitleg is. Een kopie van dit document hebt u evenmin in uw bezit (CGVS p.2,5). Hierdoor is het voor het CGVS onmogelijk zich een duidelijk en correct beeld te vormen over het tijdstip van uw vertrek uit het land en de door u gevolgde route, wat verder afbreuk doet aan uw algemene geloofwaardigheid.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan er geen geloof worden gehecht aan de door u beweerde asielmotieven en dient u de vluchtelingenstatus te worden geweigerd.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uittreksel uit de burgerlijke stand (origineel gezien) en een kopie van uw rijbewijs. Deze stukken hebben betrekking op uw identiteit en nationaliteit, gegevens die hier niet ter discussie staan. Verder nog een kopie van een document opgemaakt door de militaire rechtbank in kader van de beschuldiging tegen uw broer N.(...) (CGVS p.5). Dit document heeft enkel betrekking op uw broer, u komt er niet in voor zo stelt u, en bijgevolg vermag het geen ander licht te werpen op de beoordeling van uw asielaanvraag. Daarenboven is het slechts een kopie waarvan de authenticiteit sowieso niet kan worden nagegaan. Bijgevolg zijn ook deze stukken niet bij machte bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen.

Tot slot, naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon - De actuele veiligheidssituatie - dd. 15 juli 2016) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een toenemende polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, en grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger

en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Wel vond er op 12 november 2015, na anderhalf jaar kalmte in Beiroet, opnieuw een dubbele zelfmoordaanslag plaats in de zuidelijke sjiitische wijk Bourj al-Barajneh. Het was de dodelijkste aanslag sinds de burgeroorlog en de eerste officieel door IS opgeëiste aanslag in Libanon. Het geweld escaleerde evenwel niet. Na de zware aanslag in november 2015 vonden er geen terroristische aanslagen meer plaats in Beirut.

Anno 2015-2016 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belagen op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers, tenzij het grootschalige en langdurige confrontaties in bevolkt gebied betreffen. Sinds januari 2015 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Wel bleven kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen. Sinds januari 2016 bekampen IS en JN ook elkaar waarbij langs beide kanten verliezen werden geleden. Bij dit geweld worden evenmin burgers gevisieerd en, aangezien het een afgelegen en bergrijke regio betreft, vallen weinig tot geen burgerslachtoffers.

Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen.

Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. In het vluchtelingenkamp Ain al-Hilwah is een gezamenlijke troepenmacht actief waarin de verschillende fracties vertegenwoordigd zijn. De troepenmacht heeft zich sinds haar oprichting kunnen ontplooiën in de meest gevoelige wijken en kwam naar aanleiding van een aantal politiek gemotiveerde moorden onmiddellijk tussen. De nieuwe troepenmacht werd ook samen met de Libanese autoriteiten om de veiligheid in het kamp te garanderen. Niettegenstaande de aanwezigheid van de troepenmacht vinden er nog steeds politieke moorden en afrekeningen plaats. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn, vallen hierbij soms één of meerdere burgerslachtoffers. Op 22 augustus 2015 braken in Ayn al-Hilwah gewapende confrontaties uit tussen islamitische groeperingen en Fatah. Op 27 augustus 2015 keerde, na onderhandelingen tussen de betrokken partijen, de kalmte terug. Er is wel sprake geweest van moorden en kleinschalige schietincidenten waarbij een aantal doden vielen bij de extremistische strijders of Fatah. Er werden geen burgerslachtoffers gerapporteerd.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker

louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

Op grond van het inquisitoir karakter van zijn rechtspleging komt het de Raad toe te bepalen wie partij is in de zaak (RvS 1 juli 2003, nr.121.147). *In casu* kan de in het verzoekschrift aangeduide verwerende partij, met name “*De Belgische Staat, vertegenwoordigd door Mevrouw de Staatssecretaris belast met de Migratie- en Asielpolitiek*”, niet tot verweer geroepen worden aangezien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verwerende partij is voor de beslissingen houdende weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. In een eerste middel afgeleid uit de schending van “*de voorschriften (...) van een adequate motivering van de formele handelingen, door de administratieve autoriteiten getroffen en dit gezien de artikelen 1, 2 en 3 en volgende van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de administratieve rechtshandelingen*”, van het artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), stelt verzoeker niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissing. Verzoeker volhardt in zijn asielrelaas en stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing niet lijkt te betwisten dat hij benaderd werd en vervolgens effectief deelnam aan een opleiding van negen maanden bij Hezbollah. Verzoeker laakt dat de commissaris-generaal echter geen onderzoek heeft uitgevoerd met betrekking tot het risico op vervolging van personen, door Hezbollah in Libanon bedreigd, en de (on)mogelijkheid om van een efficiënte bescherming van de Libanese autoriteiten te kunnen genieten. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beperkte zich immers tot een algemeen onderzoek van de veiligheidssituatie in Libanon, aldus verzoeker. Na een korte schets van de huidige situatie in Libanon besluit verzoeker dan ook dat hij niet van een efficiënte bescherming van zijn nationale autoriteiten zal kunnen genieten en dat het Commissariaat-generaal dienaangaande onvoldoende haar beslissing motiveerde.

Voorts voert verzoeker aan dat het verslag van CEDOCA van juli 2016, waarop de commissaris-generaal zijn beslissing steunde, te oud is en niet geactualiseerd werd. Zo maakt dit verslag hoofdzakelijk gewag van gebeurtenissen in 2015 en zal de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het dossier in 2017 – en dus ruim 2 jaar na de inlichtingen van CEDOCA – onderzoeken. Verzoeker citeert uit diverse bronnen (een internetbericht van het Belgisch Ministerie voor Buitenlandse Zaken, een verslag van Amnesty International inzake de situatie in Libanon en een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen) om de huidige onstabiele veiligheidssituatie in Libanon te illustreren en die derhalve de beslissing van het Commissariaat-generaal tegenspreken.

3.1.2. In een tweede middel afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, betwist verzoeker het besluit van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker wijst erop dat er verschillende bronnen voorhanden zijn die de argumenten van het Commissariaat-generaal tegenspreken, die te dezen citeert uit een internetbericht van het Belgisch Ministerie voor Buitenlandse Zaken, een verslag van Amnesty International inzake de situatie in Libanon en een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoeker besluit dat de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet betrouwbaar is wegens een gebrek aan actualisatie en, mede gelet op de door hem aangebrachte recente informatie, “*geannuleerd*” moet worden.

3.1.3. Aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe documenten gevoegd: internetbericht van het Belgisch Ministerie voor Buitenlandse Zaken en een verslag van Amnesty International inzake de situatie in Libanon.

3.2.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) de weergave van zijn asielmotieven in het kader van het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken danig verschilt van verzoekers verklaringen op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; (ii) verzoeker legaal, zonder enig probleem, het land heeft kunnen verlaten ondanks de door hem beweerde problemen met Hezbollah; (iii) het niet kan overtuigen dat verzoeker zijn paspoort niet kan neerleggen, waardoor het voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onmogelijk is om een duidelijk en correct beeld te vormen over het tijdstip van verzoekers vertrek uit zijn land en de door hem gevolgde route, wat verder afbreuk doet aan zijn algemene geloofwaardigheid; (iv) de door verzoeker neergelegde documenten de appreciatie van zijn asielaanvraag niet in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht en (v) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

3.2.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 13 januari 2017 (CG nr. 1531219), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweringen omtrent de problemen met Hezbollah.

3.3.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette asielrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn asielrelaas, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden

geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

3.3.2. In zoverre verzoeker aanvoert dat het Commissariaat-generaal niet lijkt te betwisten dat hij benaderd werd en vervolgens deelnam aan een opleiding van negen maanden bij Hezbollah, gaat verzoeker evenwel voorbij aan de pertinente en kritische motieven van de commissaris-generaal dienaangaande: *“Zo dient te worden vastgesteld dat de weergave van uw asielmotieven in kader van het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), danig verschilt van uw verklaringen op het CGVS. Ten overstaan van DVZ gevraagd of u lid was van of actief was voor een organisatie of een partij, verklaarde u enkel dat u sinds midden 2014 lid was van een organisatie, Alataa, die minder bedeelde kinderen ondersteunde en u ook als chauffeur (op vrijwillige basis) werd ingezet. Deze activiteiten zouden niets te maken hebben met uw vertrek (Vragenlijst punt 3.3). Op het CGVS schetst u plots een heel ander beeld, daar bent u weliswaar ook lid van deze organisatie, maar stelt u ook betrokken te zijn geweest bij Hezbollah, meer nog, u hebt zelfs in 2008 de eerste 3 maanden (van een in totaal 9 maanden durende opleiding) met succes gevolgd, hierna mocht u de opleiding niet verderzetten vanwege uw liederlijke gedrag (CGVS p.6). U dan ook naar deze discrepantie gepeild kunt u geen afdoende verklaring geven, u komt niet verder dan te stellen ‘het is een opleiding, het is een voorbereidingsfase’. Andermaal op deze tegenspraak gewezen, stelt u wel de intentie hiertoe te hebben gehad en niet te weten waarom u het niet hebt verteld (CGVS p.8). In dit kader dient daarenboven ook aangestipt dat u nooit eerder hebt vermeld dat quasi uw hele familie lid was van Hezbollah en u hiermee geconfronteerd, antwoordt u dat zulks u nooit letterlijk werd gevraagd. Erop gewezen dat er toch van u kan verwacht worden iets dergelijks spontaan te vertellen, werpt u slechts flauwtjes op ‘ik weet het niet, eerlijk, toen ik bij mijn advocaat was zei hij me vertel alles, maar van jonge mannen die asiel hadden aangevraagd hoorde ik zeg dat, zeg dat niet’. Uw advocaat zou u aangeraden hebben alles te vertellen (CGVS p.6, 8). Dat u dergelijke gegevens eerder onvermeld liet ondermijnt op fundamentele wijze uw geloofwaardigheid daar dit toch belangrijk is om een beeld van u en uw familie te krijgen, wat essentieel is om uw vrees voor vervolging correct in te schatten. Het feit dat u dit niet gedaan hebt zonder hiervoor een valabele reden te kunnen geven komt, en zoals reeds werd opgemerkt, uw geloofwaardigheid niet ten goede.”* Verzoeker voert in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer tegen deze overwegingen, maar herhaalt slechts zijn persoonlijk asielrelaas. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of de daarin opgeworpen tegenstrijdigheden uit te klaren (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar verzoeker aldus in gebreke blijft.

Voorts laakt verzoeker in het voorliggend verzoekschrift dat het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen – naast een algemeen onderzoek van de veiligheidssituatie in Libanon – geen enkel onderzoek heeft uitgevoerd betreffende het risico op vervolging van personen, door Hezbollah in Libanon bedreigd, en de (on)mogelijkheid voor deze personen om een efficiënte bescherming van de Libanese autoriteiten te kunnen genieten. Zoals blijkt uit de hogervermelde pertinente overwegingen van de commissaris-generaal – die geenszins weerlegd worden in het verzoekschrift – brengt verzoeker evenwel geen geloofwaardige problemen met Hezbollah bij en laten zijn verklaringen niet toe enig geloof te hechten aan zijn beweringen als zou hij voor zijn leven dienen te vrezen. De Raad benadrukt te dezen dat verzoeker evenmin in onderhavig verzoekschrift afdoende concrete aanwijzingen naar voor schuift waaruit kan blijken dat hij een bijzonder risico zou lopen bij zijn terugkeer naar Libanon zodat dit bijgevolg niet nader onderzocht dient te worden. Immers, aangezien verzoeker op generlei wijze aantoonde dat hij in Libanon persoonlijk werd/wordt geviséerd door Hezbollah met het oog op vervolging, is de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van beschermingsmogelijkheden *in casu* niet dienstig.

3.3.3. De Raad stelt vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde reden als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging.

3.3.4. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op

de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.4.1. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het door hem opgediste relaas, toont verzoeker evenmin aan dat hij wordt vervolgd door zijn autoriteiten of door derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

3.4.2. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Libanon, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus "*Libanon. De veiligheidssituatie in Libanon*" van 15 juli 2016) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon nog steeds grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een toenemende polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen en grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Wel vond er op 12 november 2015, na anderhalf jaar kalmte in Beiroet, opnieuw een dubbele zelfmoordaanslag plaats in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Het was de dodelijkste aanslag sinds de burgeroorlog en de eerste officieel door IS opgeëiste aanslag in Libanon. Het geweld escaleerde evenwel niet. Na de zware aanslag in november 2015 vonden er geen terroristische aanslagen meer plaats in Beiroet. Anno 2015-2016 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah

belagen op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers, tenzij het grootschalige en langdurige confrontaties in bevolkt gebied betreffen. In 2015 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Wel bleven kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen. Sinds januari 2016 bekampen IS en JN ook elkaar waarbij langs beide kanten verliezen werden geleden. Bij dit geweld worden evenmin burgers geïdoleerd en, aangezien het een afgelegen en bergrijke regio betreft, vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. In 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geïdoleerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïdoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. In het vluchtelingenkamp Ayn al-Hilwa is een gezamenlijke troepenmacht actief waarin de verschillende fracties vertegenwoordigd zijn. De troepenmacht heeft zich sinds haar oprichting kunnen ontplooiën in de meest gevoelige wijken en kwam naar aanleiding van een aantal politiek gemotiveerde moorden onmiddellijk tussen. De nieuwe troepenmacht werd ook samen met de Libanese autoriteiten om de veiligheid in het kamp te garanderen. Niettegenstaande de aanwezigheid van de troepenmacht vinden er nog steeds politieke moorden en afrekeningen plaats. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn, vallen hierbij soms één of meerdere burgerslachtoffers. Op 22 augustus 2015 braken in Ayn al-Hilwa gewapende confrontaties uit tussen islamitische groeperingen en Fatah. Op 27 augustus 2015 keerde, na onderhandelingen tussen de betrokken partijen, de kalmte terug. Er is wel sprake geweest van moorden en kleinschalige schietincidenten waarbij een aantal doden vielen bij de extremistische strijders of Fatah. Er werden geen burgerslachtoffers gerapporteerd.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker aanvoert dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn beslissing steunt op informatie die te oud is en niet geactualiseerd werd, nu de COI Focus "*Libanon. De veiligheidssituatie in Libanon*" van 15 juli 2016 hoofdzakelijk gewag maakt van gebeurtenissen in 2015 en ten dien einde citeert uit een internetbericht van het Belgisch Ministerie voor Buitenlandse Zaken en een verslag van Amnesty International inzake de situatie in Libanon, merkt de Raad op dat deze informatie in dezelfde lijn ligt met de informatie waarop de commissaris-generaal zijn analyse van de veiligheidssituatie in Libanon steunt en hieruit, in tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift, geenszins kan worden afgeleid dat de veiligheidssituatie in Libanon sinds de verslagperiode aanzienlijk is verslechterd, zodat verzoeker geen valabele argumenten bijbrengt die deze appreciatie kunnen ombuigen. De Raad benadrukt in dit verband overigens nog dat een reisadvies van de minister van Buitenlandse Zaken slechts gericht is aan Belgische onderdanen die van plan zijn om naar Libanon te reizen doch geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van asielaanvragen van personen die de Libanese nationaliteit bezitten. Uit het reisadvies kan bovendien geenszins blijken dat er in Libanon sprake is van een internationaal of

binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt voor het verslag van Amnesty International.

Ook verzoekers verwijzing naar het arrest nr. 159 044 van 18 december 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is *in casu* niet dienstig. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld. In het aangehaalde arrest werd geoordeeld dat er indertijd onvoldoende actuele informatie voorhanden was om een inschatting te maken van de veiligheidssituatie in Libanon. Dit is in het onderhavige dossier niet het geval.

Verzoeker brengt aldus geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt de analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in Libanon door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

3.4.3. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.6. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te annuleren, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf mei tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS